

DIMECRES

Carina Parramon

Capítulo 1

DIMECRES

Va obrir els ulls i va veure que li regalimava un fil de sang cama avall, fruit d'una ferida al genoll. Havia tornat a caure en aixecar-se del lavabo. Ja era el tercer cop aquell mes, sabia que la situació era insostenible. Si les seves dues filles ho descobrien seria la fi de la seva vida autosuficient, i ell no volia viure en règim de llibertat condicional. Bé, no la llibertat condicional de la justícia, sinó la que li atorgaven les mirades condemnatòries de les seves filles. Elles creien que ho feien pel seu bé, però ell se sentia jutjat i condicionat per les seves paraules paternalistes i pels seus "Veus? Ja t'ho dèiem que havies de venir a viure amb nosaltres abans", o els "No toquis res! Seu a la butaca i ja ho faré jo, no sigui que tornis a caure". A la butaca. Com una planta que es va podrint per excés de cures i d'aigua. Però encara podia ser pitjor, com quan deixaven anar els sorneguers "Que en vius de bé! Què més vols? Si ja t'ho donem tot!". Seria l'inici de la seva fi i ho sabia.

Vivia en un àtic atrotinat però bonic, vintage que en diuen ara. Estava situat al centre, i li agradava mirar per la finestra i veure tot el rebombori del carrer. "El cicle del caos" l'anomenava. I no en va, perquè malgrat tot el xivarri i el desordre, es repetia amb una pauta exacta i precisa. A les 8, gent atrafegada, alguns amb maletins i altres amb un cafè per emportar, alguns traient-se les lleganyes, tots esclaus del telèfon mòbil. Després venien les mares i pares amb les criatures i les motxilles, tots corrent, també. Llavors les padrines amb el cabàs, anaven de buit i tornaven de ple. De tant en tant el vigilant de la zona blava, i a les 5 tornem-hi però a l'inrevés: primer els pares i mares amb criatures i més tard els del trajo i maletí. Cansats i malhumorats, la majoria. Ell se'ls mirava amb la superioritat que li donava el saber-se observador d'incògnit. Ningú tenia temps per mirar cap amunt, cap a aquella finestra vella i vermella. "El cicle del caos", un nom ridícul propi d'un poeta en hores baixes, com ell.

Enyorava la seva joventut, quan tenia el temps lliure just i les obligacions suficients per passar dies – i anys – sense gairebé adonar-se'n. Les filles, la feina, i més tard la butifarra amb els amics i les estones al cafè. Ara ja feia temps que s'havia recluit a casa, només sortia els dijous per anar a fer la partida amb alguns companys que, com ell, no tenien res més a fer que empènyer les hores i l'avorriment. Però havia guanyat en comoditat i

els ossos li agraïen el repòs, tot s'ha de dir.

Feia temps que havia deixat d'escriure. Hauria volgut ser un escriptor molt més prolífic, i això sí que li feia mal. El temps li havia jugat una mala passada, i ara s'arrepentia de les excuses que en aquell moment li van semblar vàlides. De jove, perquè festejava. De més gran, per les nenes i per vigilar-les d'amagatotis des de darrere el diari, no fos cas que en fessin alguna de les seves. Quan les filles van ser grans i ja eren fora de casa, pels dinars amb altres matrimonis i les sobretaules eternes que els seguien. "Hem d'aprofitar ara que tenim temps!" deia la seva dona, en pau descansi. Quantes estones que hauria pogut aprofitar entre jocs i dinars, quan seia davant la tele, mirant un western o algun concurs televisiu. Ara veia que no li havien servit per res més que per un mig-plaer passatger, el dulce far niente – com li agradava dir en italià – i que hauria pogut aprofitar entre tinta i papers. Qui sap, potser hagués pogut escriure alguna cosa amb cara i ulls.

Quan es va quedar sol, les parets li queien a sobre i li recordaven que ella ja no tornaria. Llavors, es passava al dia al cafè amb altres dissortats com ell. Per passar l'estona i per fugir de casa seva, que havia perdut l'ànima. Les fotos li recordaven que ell també la perdria si se les mirava gaire estona. I el dolor li rosegava l'estómac. Llavors es va mig-acostumar a aquell dolor punyent, i escrivia a estones, quan li venia de gust i se sentia inspirat. Al principi li va costar molt – mai va tenir gaire traça amb la ploma – i les lletres se li feien estranyes.

Recordava perfectament el dia que havia anat a la papereria tres carrers més enllà, i es va adonar que s'havia quedat antiquat. Amb un rampell va comprar un quadern i un bolígraf; les plomes eren massa cares i complicades. El bolígraf era pràctic, però no era el mateix. Li semblava artificial com quedava la seva lletra de col·legi antic escrita amb tinta blava sobre unes ratlles perfectíssimes que li marcaven la pauta d'uns fulls enganxats amb una espiral metàl·lica. Tot i així, la llibreta i el bolígraf van fer el fet. Escrivia frases i pensaments, sense solta ni volta de vegades, tal i com li passaven per la seva ment arrelada en una altra època. No ho solia rellegir, li feia por veure que divagava més del compte. Internament ja ho sabia, però tampoc calia posar el dit a la llaga. Al cap i a la fi, eren pensaments d'un vell que, a falta de companyia, compartia les seves històries amb un interlocutor blanc que mai li portava la contrària.

I així va ser com va començar la seva època de fals escriptor. Vell i novell. Escrivia fins que els dits li quedaven encarcerats. I s'enfadava, perquè encara tenia moltes coses a dir però el temps li rosegava les articulacions. En comptes de millorar, tenia la sensació d'anar endarrere. La seva lletra cada vegada era més tremolosa, i de vegades li semblaven gargots incomprensibles. Si escrivia de pressa –tenia moltes coses per explicar-li al paper! – havia de plegar més d'hora perquè les mans li deixaven de respondre. I si no eren les mans era la vista. Sentia com si la foscor engolís els seus escrits. El cos no l'ajudava i s'enfadava amb ell mateix. Havia de deixar-ho tot a mitges, i un dia, emprenyat i enrabiàt, va llençar el quadren i el bolígraf a la paperera. Ja n'hi havia prou de frustració.

Des de llavors, el seu passatemps era guaitar la gent des de la seva finestra vermella. Sortia un parell de dies a la setmana a comprar quatre coses – no necessitava mejar gaire res – i tornava a seure al cantó del vidre. I allà passava les hores. Li agradava com el sol li acaronava la pell encartronada. Sentir l'escalfor a les mans li retornava la vida, i li semblava que sí que podria escriure alguna cosa amb calma, però sempre se'n desdria. Li feia ànsia haver de baixar per tot allò que no fos imprescindible.

I ara, des del terra del lavabo, tornava a sentir-la. Aquella frustració podrida, que l'empenyia contra les rajoles fredes. Es va aixecar amb penes i treballs, els anys li pesaven. Es va recolzar a la pica amb una mà, i amb l'altra va obrir l'armari per agafar una mica de cotó fluix i alcohol. Assegut altre cop al lavabo es va curar el genoll, i es va tornar a posar dret vigilant que no li fallés la cama un altra vegada. Es va encaminar cap a la cuina, i es va posar la boina. Amb una llambregada ràpida i desafiant, es va mirar aquell bastó odiós que li havien regalat les nenes. Pel seu bé, li dèien. Potser era hora que comencés a fer-lo servir per alguna cosa més que per fer bonic al cantó de la porta d'entrada. Se li feia estrany haver de portar una cosa a la mà, encara que pretengués ser una ajuda. "Ja m'hi acostumaré, quin remei" va pensar.

Va repassar mentalment el camí cap a la papereria – al cap i a la fi avui era dimecres i no havia d'anar al cafè – i va decidir que potser era hora de tornar-hi. Necessitava un quadern, un bolígraf i aprendre a escriure amb calma. Les dues primeres coses eren fàcils d'aconseguir. L'altra era més difícil, requeria pràctica i temps, i sabia que no n'hi quedava gaire. Mentre esperava l'ascensor, es va fer una promesa: aprofitaria el temps de

descompte que tenia per aprendre a escriure amb calma. Això l'ajudaria a discernir el que realment valia la pena plasmar al paper i el que valia més que es quedés surant entre aquelles parets empaperades feia anys. Amb mig somriure, va obrir la porta del carrer i quan el sol l'acaronava es va tornar a sentir jove. Va mig aclucar els ulls per no enlluernar-se i decidit, va enfilar cap a la papereria.

En tornar, es va asseure al cantó de la finestra, però aquest cop tenia la companyia agradable del paper entre les mans. El bolígraf no li agradava gaire, però el bastó tampoc, i bé que li havia fet servei. Es va deixar endur pels records que li mostraven les fotos antigues. Ho havia decidit: escriuria per ella, que tot i haver marxat fa temps, l'havia impregnat amb la seva essència. Així, el dia que es tornessin a reunir ell li podria ensenyar el que havia escrit, i el més important, li mostraria que havia complert el seu somni, encara que fos tard. Segur que ella se'n sentiria orgullosa i li somriuria.

Content i feliç, va destapar el bolígraf i va començar a escriure les primeres paraules en molt de temps.